

Јелена Станојевић

ИСПОВЕСТ ЛАТЕНТОМ ПОДСТАНАРУ

Када сам почињао да пишем, смејао сам се себи.
 Не што не знам писати, већ што ме неће разумети.
 Кажу, када човекова душа попије разочарење, тада
 се рађа најлепша уметност.
 Седим заједно са ђаволом...играмо шах...
 Бела и црна поља плешу пред мојим очима као
 тајанствене одаје моје душе.
 Гледамо се у очи...дуго...
 Игра постаје напета, па досадна, у ретким
 тренуцима чак и занимљива...
 Ми се цео меч гледамо у очи,
 не једноставно и обично већ некако дубље,
 испитивачки...
 Посматрамо један другог као судија кривца или
 убица жртву и тражимо мету.
 Покушава да ме матира, брани ме пијун.
 Знао да ће добити игру, али нека га, нека чека.
 Не жури се ни мени, ни њему...
 У том продужетку тече живот или његов
 нихилизам...
 Да не бих полудео почео сам да пишем.
 Знао сам да ће ме то отерати или путем лудила или
 путем стваралаштва.
 Данас подједнако идем и једним и другим.

AGNUS DEI

Ако икада рашчешљаш магли праменове косе,
 разоткрићеш тајну мог сетног погледа,
 окићеног ђинђувама мојих узалудних покушаја
 да моје „Ј“ не добије „А“ у свом постојању.

Не, то никада не треба да се деси.

Мојим телом циркулише сигурна војска
 вукући са собом неке разлупане топузе
 и пар сребрењака од претходне издаје.

Не можеш ти са њима.
 То је колекција лудака

кованих несрећама предака
 од гротеске до самоубице.

То је дебакл.

Ја себе спознајем
 по количини уздаха
 утиснутих у ерозију мојих снова.

Ходници моје свести
 живе своју најежену мисао.

Нису твоје речи купиле моје мисли.
 То је инвазија твоје тишине
 крочила у распукле шкриње моје душе.

Ја иступам као Ахил
 кријући своју рањивост.

Можда су људи криви
 за своје уплахирене одразе
 у судбинама ноћи и дана.
 Носе они неке модре
 и магловите прслукe
 да прикрију своје
 епикурејске олупине
 туђим модрицама.

То су испрљане душе других боја и облика лица.
 Цепају своје криво станиште
 да би изборили свој грумен земље
 за означена гробна дворишта.

Залудан је то посао.

Путује опори мирис дијалога
 са узаврелим капима кише.
 Разара и заноси мирноћа твоје пути
 бојена мешкољењем разних племена и народа.

Ти си сјединила сва царства
 мојих пропалих престола.

Твоја утроба је ризница
мојих укроћених корака
од амбиса до божијих врата.

Боље да одеш
да ме не памтиш оваквог.

Нисам ја то што виде твоје очи
у заносу илузије и жеље.
Више сам имитација човека
или некаквих његових облика.

У овој заблуди времена
не престајем да склапам
расечене призоре и стопљене поразе,
у тишину где твоја чедност крши све законе.

Нису тебе измислиле пожуде мог ноћног
сакраментa,
тебе су божије руке вајале по свом обличју и цртама.

Ти си *ultimo ratio* извршеног злочина над мојом
душом.

Ти си последња молитва
коју ће моје дрхтаве усне
прозборити божијим ушима
на раскршћу ова два света.